

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 2, 2024

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:160](#) 23-01-2024
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:533](#) 23-01-2024
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:83](#) 16-01-2024
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:91](#) 16-01-2024
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:75](#) 16-01-2024
- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2023:2820](#) 28-11-2023
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2023:2703](#) 29-08-2023
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:8663](#) 11-10-2022

Rechtbank

- [Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:669](#) 07-02-2024
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:404](#) 31-01-2024
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:354](#) 31-01-2024
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:434](#) 31-01-2024
- [Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:421](#) 30-01-2024
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:361](#) 26-01-2024
- [Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:438](#) 25-01-2024
- [Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:320](#) 24-01-2024
- [Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:412](#) 24-01-2024
- [Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:425](#) 24-01-2024
- [Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:424](#) 24-01-2024

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:278](#) 22-01-2024

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:282](#) 19-01-2024

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:188](#) 19-01-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:259](#) 10-01-2024

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:33](#) 03-01-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:12683](#) 22-12-2023

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:12236](#) 22-12-2023

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2023:9210](#) 20-12-2023

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2023:5480](#) 07-12-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:7381](#) 19-07-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:6350](#) 05-07-2023

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2024:13](#) 17-01-2024

RECHTSPRAAK

Notaris hoefde niet te twijfelen aan de wilsbekwaamheid van erflater.

In 2014 heeft erflater twee nichten tot erfgenaam benoemd. Op 27 september 2021 heeft de notaris erflater op diens verzoek bezocht in de instelling waar hij verbleef en over de aanpassing – ten nadele van de nichten – van diens testament gesproken. Diezelfde dag heeft de notaris een concept langsgebracht, dat de dag erna is gepasseerd. In eerste aanleg is de klacht van de nichten dat de notaris onzorgvuldig had gehandeld bij de totstandkoming van het testament afgewezen en is, samengevat, geoordeeld dat de notaris zich, gelet op hetgeen hij over de feitelijke toedracht over de wijziging van het testament naar voren heeft gebracht, terecht op het standpunt heeft gesteld dat er voor hem geen redenen waren om te twijfelen aan de wilsbekwaamheid van erflater en daarnaar volgens het Stappenplan een nader onderzoek had moeten instellen. Het hof overweegt als volgt. Klaagsters brengen een aantal omstandigheden naar voren waaruit zij afleiden dat de notaris dit wel had moeten doen, maar die leiden volgens het hof niet tot een ander oordeel. Dat erflater, woonachtig in een zorginstelling, ernstig ziek was en een ingrijpende wijziging wilde van zijn testament is naar het oordeel van het hof op zichzelf onvoldoende om aan zijn wilsbekwaamheid te twijfelen. De door klaagsters overgelegde stukken uit het medisch dossier van erflater onderbouwen niet, althans onvoldoende hun stelling dat er voor de notaris aanwijzingen waren dat erflater in hun gesprekken onder invloed was van medicatie en niet helder, was. De notaris hoefde geen gereede twijfel te hebben over de wilsbekwaamheid van erflater. Klaagsters hebben geen andere relevante feiten en omstandigheden naar voren gebracht die een ander oordeel rechtvaardigen. Ook heeft de notaris zich terecht op het standpunt gesteld dat hij in verband met zijn geheimhoudingsplicht klaagsters niet heeft kunnen en mogen informeren over de (voorgenomen) wijziging van het testament en de beweegredenen van erflater om zijn testament te wijzigen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-11-2023

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2023:2820

Zaaknummer: 200.325.282/01 NOT

Rechters: J.W.M. Tromp, E. de Greeve en J.L.G.M. Mertens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenaam van bestuurder pensioen-bv is aansprakelijk voor door bestuurder jegens ex-echtgenote van de DGA begane onrechtmatige daad door onttrekking van gelden aan vennootschap.

A en B zijn gescheiden en in dat kader moest het pensioen in eigen beheer van A worden verevend. In dat kader is een convenant opgesteld dat mede is ondertekend door X – de broer van A – in zijn hoedanigheid van bestuurder van de betrokken vennootschappen. Kort en goed bevestigt het hof het oordeel in eerste aanleg (zie ERF 2022-0053) dat de inmiddels overleden X een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt ter zake van pensioengelden die zijn onttrokken aan de pensioen-bv en dat zijn echtgenote Y als erfgenaam op grond van de saisine daardoor aansprakelijk is. Het hof overweegt dat het niet zo is dat X een ernstig verwijt wordt gemaakt van de financiële situatie ten tijde van het ondertekenen van het echtscheidingsconvenant. Het persoonlijk ernstige verwijt ziet er op dat X ondanks die (ontoereikende) financiële situatie toch op dat moment namens de vennootschap de verplichting jegens geïntimeerde B is aangegaan. Ten overvloede overweegt het hof nog dat de handelwijze van X (kort) na ondertekening van het echtscheidingsconvenant hier geen ander licht op werpt, integendeel. Gebleken is dat in de eerste maand na ondertekening van het echtscheidingsconvenant al een bedrag van ruim € 80.000 is overgeboekt naar drie gelieerde vennootschappen, zonder dat duidelijk is welke werkzaamheden hier tegenover stonden. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat op grond van het bepaalde in artikel 4:182 jo. 4:184 BW appellante Y als erfgename van X kan worden aangesproken voor de onrechtmatige daad van X jegens geïntimeerde B. Appellante heeft niet toegelicht waarom dat anders zou zijn.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-01-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:75

Zaaknummer: 200.309.560_01

Rechters: P.M. Arnoldus-Smit, A.C. van Campen en C.B.M. Scholten van Aschat

Advocaten: D.M. Lamers en D.E.A.F. Aertssen

Wetsartikelen: 6:162 BW, 4:182 BW en 4:184 BW

RECHTSPRAAK

Adviseurs van erflater en een voormalig bestuurslid van begiftigde stichting zijn niet aansprakelijk jegens stichting omdat door erflater aan stichting gedane schenking na erflaters overlijden is vervallen nu de schenking nog niet was uitgevoerd en niet notarieel was vastgelegd.

In deze zaak heeft erflater een niet in een notariële akte vastgelegde schenking gedaan aan stichting X. De schenking is vervallen omdat deze nog niet was uitgevoerd op het tijdstip van erflaters overlijden. In geschil is of Y [gedaagden – accountant/adviseur van erflater] daarvoor aansprakelijk is door de schenking niet notarieel te laten vastleggen, althans dat niet indringend genoeg is geadviseerd om dit wel te doen. De rechtbank overweegt onder meer dat als zij X hierin gelijk zou geven en Y mogelijk niet gehandeld heeft zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot mag worden verwacht, dit slechts een tekortschieten van Y oplevert ten opzichte van erflater. Niet in geschil is immers dat de contractuele opdrachtrelatie bestond tussen Y en erflater. X was geen contractpartij, zodat X adviseur Y ook niet aansprakelijk kan houden voor de gestelde beroepsfout. De rechtbank is het niet met X eens dat zij Y voor de gestelde beroepsfout toch op grond van wanprestatie kan aanspreken omdat X met erflater zou zijn te vereenzelvigen. Naar vaste rechtspraak kan van vereenzelving namelijk slechts onder uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn, en dat is i.c. niet het geval. Vervolgens gaat de rechtbank in op de vraag of een van de gedaagden – in hoedanigheid van voormalig bestuurder van X – tegenover X aansprakelijk is. Gelet op de gemotiveerde betwisting en omdat X geen bewijsaanbod heeft gedaan, neemt de rechtbank als vaststaand aan dat erflater de schenking vanwege de kosten en omdat erflater dat niet nodig vond (aangezien de Stichting al tot enig erfgenaam was benoemd) niet notarieel wilde laten vastleggen. De rechtbank ziet niet hoe de voormalig penningmeester ten opzichte van X ernstig verwijtbaar kan hebben gehandeld door zijn medebestuurslid onvolledig of onjuist over de schenking te informeren (zoals X stelt en de voormalig penningmeester betwist) en dat X daardoor schade heeft geleden. Stichting X heeft dit alles ook niet duidelijk gemaakt.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 19-07-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:7381

Zaaknummer: C/15/334954 / HA ZA 22-757

Rechters: S.M. Auwerda

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door vader als enig erfgenaam van oma tegen zijn dochters als bewindvoerders over oma's vermogen ingestelde vorderingen tot terugbetaling van overgeboekte bedragen deels toegewezen.

Kleindochters A en B waren tijdens leven bewindvoerders over het vermogen van oma. Na het overlijden van oma vordert X – zoon van oma en vader van A en B – betaling van diverse bedragen door A en B. Volgens X zijn A en B tekortgeschoten in de uitvoering van het bewind waardoor onrechtmatig is gehandeld jegens hem als enig erfgenaam. Tijdens deze procedure is vader X overleden, waarna zijn zoon en enig erfgenaam C de procedure heeft voortgezet. Van een aantal overboekingen van de rekening van oma naar die van A of B staat vast dat de betreffende bedragen ten goede zijn gekomen aan oma en aan vader X. Van een aantal andere overboekingen staat dit niet vast, zodat de rechtbank concludeert dat A en B tot (terug)betaling zijn gehouden. In de uitspraak zet de rechtbank per betaling/overboeking uiteen hoe zij tot dit oordeel is gekomen. Ook van overboekingen gedaan aan derden staat niet vast dat zij aan oma/vader ten goede zijn gekomen, zodat ook daarvoor een (terug)betalingsplicht bestaat. In de periode tussen het overlijden van oma en het tijdstip waarop vader X de beschikking kreeg over de bankrekening van oma, is het saldo met circa € 78.000 afgenomen. Van € 37.000 erkende vader dat hij dit heeft ontvangen. De vordering van X dat A en B het verschil moeten terugbetalen, wijst de rechtbank af. Daarvoor is mede van betekenis dat A en B toen nog informeel en met instemming van vader X bankzaken van de nalatenschap regelden en de vordering niet gebaseerd is op concrete/specifieke (onterechte) overboekingen. Voorbijgegaan is o.m. aan het feit dat er in de betreffende periode ook reguliere afschrijvingen plaatsvonden. Een door vader gestelde onverschuldigde betaling aan A en B, wijst de rechtbank af.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 24-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:424

Zaaknummer: C/o8/279387 / HA ZA 22 - 110 C/o8/282452 / HA ZA 22 - 210

Rechters: D.N.R. Wegerif

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt omvang erfdeel van eiser in nalatenschap eerstoverleden moeder vast, en constateert vervolgens dat diens legitieme portie in vaders nalatenschap nihil bedraagt.

Eiser A vordert in hoedanigheid van legitimaris in de nalatenschap van X van gedaagde B in zijn hoedanigheid van erfgenaam/vereffenaar/executeur vaststelling van de omvang van diens legitieme portie. Anders dan A stelt, oordeelt de rechtbank dat de legitieme portie nihil bedraagt. Om tot dit oordeel te komen, vat de rechtbank de bezittingen en schulden van erflater samen. De rechtbank concludeert o.m. dat diverse bedragen waarvan A stelt dat zij deel uitmaken van de legitimaire massa daar geen onderdeel van uitmaken omdat geen sprake is van een bezitting of een gift. Uit het uitblijven van reacties op de opgevraagde informatie van het loket slapende tegoeden en van het Verbond van Verzekeraars is – zo de rechtbank – voldoende gebleken dat geen sprake is van (een) slapende tegoed(en) of (een) polis(sen) levensverzekering op naam van erflater, zodat niet is gebleken dat het door A gestelde bedrag er nog is. Ook is niet gebleken dat dit bedrag aan B zou zijn geschonken. A stelt onvoldoende feiten en omstandigheden om het bestaan van een schenking aan te nemen. Daarbij komt dat op B geen verplichting rust om rekening en verantwoording af te leggen aan A over uitgaven die erflater tijdens zijn leven heeft gedaan. A heeft niet betwist dat erflater zelf in staat was financiële beslissingen te nemen en heeft ook niet betwist dat B geen beheer voerde over zijn rekeningen. Ook is niet gebleken van anderszins onrechtmatige onttrekkingen of ongerechtvaardigde verrijking. Wel moet B het door de rechtbank vastgestelde ‘moederlijk erfdeel’ aan A voldoen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 20-12-2023

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2023:9210

Zaaknummer: C/02/394451 / HA ZA 22-71

Rechters: S.H.L. Baggel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank benoemt geen vereffenaar in meer dan 32 jaar onbeheerde nalatenschap omdat de nalatenschap reeds aan de Staat is vervallen.

Het Rijksvastgoedbedrijf (RVG) verzoekt om tot vereffenaar te worden benoemd in een nalatenschap die 32 jaar na erflaatsters overlijden onbeheerd is. De nalatenschap is – vooruitlopend op het inmiddels gesloten convenant tussen de Nederlandse Vereniging van banken en het RVG – bij het RVG aangemeld. In eerste instantie had de rechtbank aangegeven voornemens te zijn een vereffenaar te benoemen. Wel wees de rechtbank daarbij op de tegenstrijdige belangen van de Staat als vereffenaar (in de hoedanigheid van het RVG) enerzijds en als rechthebbende op het overschot anderzijds. Het RVG werd gelegenheid geboden om een andere vereffenaar voor te dragen. Vervolgens oordeelde de rechtbank dat de zaak anders in elkaar stak. De kwestie van het tegenstrijdig belang kan alleen spelen als er sprake is van een (niet-opgeëiste) nalatenschap die nog niet meer dan twintig jaar geleden is opge gevallen. Omdat er in het onderhavige geval sprake is van een (niet-opgeëiste) nalatenschap die al meer dan 32 jaar geleden is opge gevallen, had de rechtbank bij nader inzien niet het voornemen kenbaar kunnen maken dat het verzoek zou worden toegewezen. Op basis van artikel 4:226 lid 4 BW vervalt een goed van de nalatenschap of hetgeen daarvoor in de plaats is gekomen immers aan de Staat als dit door niemand is opgeëist binnen twintig jaar nadat de nalatenschap is opge gevallen. De rechtbank wijst het verzoek dan ook af omdat de banktegoeden van rechtswege al aan de Staat toekomen en de wetgever geen voorwaarde van vereffening heeft gesteld in de gevallen zoals genoemd in artikel 4:226 lid 4 BW. Het feit dat banken kennelijk tegoeden niet zonder bemoeienis van een vereffenaar willen afgeven, maakt dat niet anders. Dit geldt ook voor uitspraken waar het RVG naar verwijst (Rb. Rotterdam 2 december 2022 en Rb. Overijssel 12 december 2022) waarin vergelijkbare verzoeken zijn toegewezen door de rechtbank. Het feit dat andere rechtbanken in vergelijkbare gevallen een andere beslissing hebben genomen maakt dit oordeel niet anders. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat banken kennelijk niet bereid zijn om te handelen zoals de wetgever dat heeft voorgeschreven en ten onrechte eigen voorwaarden stellen voor het overdragen van tegoeden die reeds aan de Staat zijn vervallen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 19-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:188

Zaaknummer: C/16/548409 / HL RK 22-78

Rechters: A.M. Crouwel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zus handelt onrechtmatig door broer niet te informeren over crematie vader, hoewel broer geprobeerd heeft daartoe contact te krijgen.

De vader van broer [eiser] en zus [gedaagde] is in oktober 2020 overleden in het ziekenhuis en in het bijzijn van de broer. Broer en zus hebben al jarenlang een verstoorde relatie. In de dagen na het overlijden is namens de broer geprobeerd om contact te krijgen met de zus om erachter te komen hoe en wanneer de uitvaart van de vader zou plaatsvinden. Dat is niet tijdig gelukt. Tijdens een door de broer hiervoor aanhangig gemaakt kort geding bleek dat de crematie van zijn vader inmiddels had plaatsgevonden. Volgens de broer was de wens van vader om begraven te worden. In onderhavige procedure vordert de broer € 8.000 als immateriële schadevergoeding wegens emotioneel leed en vergoeding van kosten gemaakt voor het plaatsen van de urn. Die laatste kosten hoeft de zus niet te vergoeden, maar de kantonrechter oordeelt aan de hand van de criteria van artikel 6:162 BW dat de zus onrechtmatig heeft gehandeld door de broer opzettelijk niet te informeren over de crematie. Een immateriële schadevergoeding van € 2.000 acht de kantonrechter in de gegeven omstandigheden passend. Het moet voor de zus tijdig duidelijk zijn geweest dat de broer bij de uitvaart van zijn vader wilde zijn. Desondanks heeft zij die informatie niet verstrekt. Dit is in strijd met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt en bovendien in strijd met artikel 8 EVRM. Hoe verstoord de familieverhoudingen ook zijn, een zus behoort haar broer te informeren over de uitvaart van hun vader, al helemaal als herhaaldelijk om die informatie wordt gevraagd. Hoewel het goed voorstelbaar is dat de zus geëmotioneerd was na het overlijden van haar vader, die zij jarenlang had verzorgd, is dat geen rechtvaardiging om op geen enkele contactpoging van de advocaat van de broer te reageren. De onrechtmatige daad kan derhalve de zus worden toegerekend. De kantonrechter is van oordeel dat zus met opzet de broer niet heeft geïnformeerd en dat daarmee voldoende vaststaat dat de zus het oogmerk had om de broer emotionele schade toe te brengen. Daarom moet de zus een schadevergoeding betalen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-12-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:12236

Zaaknummer: 10390999

Rechters: W.J.J. Wetzels

Advocaten: B. Vermeirssen en N. Köse-Albayrak

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Omdat de bewindvoerder over het vermogen van de enig erfgenaam de nalatenschap niet vereffent, benoemt de rechtbank op verzoek van schuldeiser een vereffenaar.

Bank X verzoekt ex artikel 4:203 lid 1 onder b BW om de benoeming van een vereffenaar in de nalatenschap van erflater. Het vermogen van de enig erfgenaam Y van erflater is onder bewind gesteld, en belanghebbende Z [een gemeente/gemeentelijke kredietbank] is tot bewindvoerder benoemd. Omdat niet blijkt dat Z toestemming van Y heeft om de nalatenschap zuiver te aanvaarden (art. 1:441 lid 5 BW) of dat binnen de termijn van artikel 4:193 lid 2 BW een verzoek is ingediend om de nalatenschap te mogen verwerpen, is de nalatenschap van erflater beneficiair aanvaard. X heeft een door het overlijden van erflater opeisbaar geworden hypothecaire vordering en is dus een nalatenschapsschuldeiser. X stelt dat Z de nalatenschap moet vereffenen en in ernstige mate tekortschiet in de vervulling van haar verplichtingen, of daartoe ongeschikt is omdat Z na vijf jaar nog geen blijkt ervan heeft gegeven dat zij de nalatenschap gaat beheren of afwikkelen, nog niet is begonnen met het vereffenen van de nalatenschap en er veel onbekend is over de omvang van de nalatenschap. Ook is onbekend of de huwelijksgoederengemeenschap van erflater en zijn ex-echtgenote goed is afgewikkeld. Volgens X bestaat het risico dat haar schuld niet wordt voldaan. De rechtbank meent dat voldoende is onderbouwd dat Z in ernstige mate tekortschiet in de vervulling van de verplichtingen of daartoe ongeschikt is en dat X voldoende belang heeft bij de benoeming van een vereffenaar. De rechtbank heeft geen reactie ontvangen op de vraag aan Z of zij verweer wil voeren. De rechtbank gaat ervan uit dat Z geen bezwaar heeft tegen het benoemen van een vereffenaar.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:259

Zaaknummer: C/10/669152 / HA RK 23-1126

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank volgt moeder ter zake van de hoogte van de omvang van de legitieme portie van de door vader onderfde dochter.

Eiseres A vordert de vaststelling van haar legitieme portie in haar vaders nalatenschap. Eiseres stelt dat deze circa € 7.400 en gedaagde B [moeder, mede-erfgenaam en executeur] dat deze circa € 6.200 bedraagt. De rechtbank volgt gedaagde. A is onderfd en erflater heeft bepaald dat de legitieme portie pas opeisbaar is bij het overlijden van moeder. Het verschil in de omvang van de legitieme portie wordt veroorzaakt omdat A stelt dat er aanzienlijk meer contanten aanwezig waren op het tijdstip van overlijden dan staat vermeld in de door moeder B opgestelde boedelbeschrijving. Tegenover de gemotiveerde betwisting door moeder heeft eiseres haar stelling onvoldoende onderbouwd. Erflater stond niet onder curatele en evenmin stonden zijn goederen onder bewind zodat erflater zijn leven kon invullen zoals hij dat wenste. A kan als legitimaris niet achteraf alsnog (in feite) rekening en verantwoording eisen met betrekking tot de leefwijze van erflater en het mogelijk daarmee gepaard gaande uitgavenpatroon. Erflater was vrij om bij leven naar eigen goeddunken zijn geld uit te geven. A kan daartegen niet opkomen met een beroep op haar legitieme portie. Nu A niet (onderbouwd) heeft gesteld dat erflater schenkingen heeft gedaan (van de geldopnamen) die van invloed zijn op de hoogte van haar legitieme portie, hoeven de door erflater gedane uitgaven niet bij de vaststelling van de omvang van de legitieme portie meegenomen te worden.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 24-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:425

Zaaknummer: C/o8/286749 / HA ZA 22-350

Rechters: E.C. Rozeboom

Wetsartikelen: , en

RECHTSPRAAK

Op verzoek van een van de erfgenamen en bij gebreke aan verweer van de overige erfgenamen benoemt de rechtbank een vereffenaar omdat de woonplaats in het buitenland van een van de erfgenamen vereffening in de weg staat en de erfgenamen een bestuursrechtelijke procedure willen voortzetten.

Op verzoek van een van de erfgenamen in erflater's nalatenschap benoemt de rechtbank een vereffenaar, artikel 4:203 lid 1 onder a BW. De nalatenschap van erflater moet door de beneficiaire aanvaarding worden vereffend door alle erfgenamen gezamenlijk, maar dit is volgens verzoeker in de praktijk niet mogelijk gebleken, mede omdat een van de erfgenamen in Suriname woont. Volgens verzoeker is er daarnaast urgentie, omdat bij deze rechtbank een bestuursrechtelijke procedure loopt en aan de erfgenamen van erflater is verzocht om aan te geven of zij de procedure willen voortzetten. Een vereffenaar kan deze procedure voortzetten. De rechtbank heeft de andere erfgenamen/belanghebbenden gevraagd of zij verweer willen voeren, maar heeft van hen geen reactie ontvangen. De rechtbank gaat ervan uit dat zij geen bezwaar hebben tegen het benoemen van een vereffenaar. De rechtbank benoemt verzoeker tot vereffenaar omdat de nalatenschap eenvoudig te vereffenen is en de belanghebbenden niet laten weten hier bezwaar tegen te hebben.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-12-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:12683

Zaaknummer: C/10/667439 / HA RK 23-1031

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het verzoek tot verlenging van de termijn van artikel 4:73 BW wordt afgewezen omdat de betreffende legaten al door verzoekers waren aanvaard en om praktische redenen is hiertoe bij meervoudige beslissing besloten.

Zie ook de tussenuitspraak onder ECLI:NL:RBMNE:2024:354, ERF 2024-0070. In dezelfde nalatenschap wijst de rechtbank het verzoek van de kinderen uit het eerste huwelijk van erflater om de termijn van artikel 4:73 lid 1 BW te verlengen af. Reden hiervoor is dat de termijn van drie maanden na het overlijden van erflater al ruim is verstreken. Weliswaar is in artikel 4:77 BW bepaald dat de termijn op grond van bijzondere omstandigheden door de kantonrechter kan worden verlengd, zelfs nadat die termijn al was verlopen, maar op grond van artikel 4:201 lid 1 BW kan een legaat alleen worden verworpen als het nog niet eerder is aanvaard. In casu staat vast dat verzoekers de legaten reeds hebben aanvaard. Omdat verzoekers de legaten niet meer kunnen verwerpen, bestaat er voor het verlengen van de termijn geen grond.

Interessant is verder dat in dagvaardingsprocedure van ECLI:NL:RBMNE:2024:354 meervoudig is beslist en dat per vergissing geen toepassing is gegeven aan het bepaalde in artikel 98 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (op grond waarvan de kantonrechter de zaak kan verwijzen naar de meervoudige kamer voor andere zaken dan kantonzaken). Daarom is om praktische redenen besloten ook in onderhavige verzoekschriftprocedure meervoudig te beslissen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 31-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:434

Zaaknummer: 10655746 UB VERZ 23-358

Rechters: A.F. Hermans, R.W.J. van Veen en D. Wachter

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op het niet-opeisbare legaat van de legitieme portie zijn de regels van de legitieme portie, waaronder artikel 4:87 lid 5 BW, van toepassing zodat de vordering na het overlijden van de langstlevende ondanks beneficiaire aanvaarding op haar privévermogen verhaalbaar is.

Erflater heeft in zijn testament o.m. zijn tweede echtgenote X voor 1/100e en zijn twee kinderen uit zijn huwelijk met haar tezamen voor 99/100e tot erfgenaam benoemd. Zijn twee kinderen uit zijn eerste huwelijk [eisers] zijn onterfd en in plaats daarvan zijn aan hen niet-opeisbare legaten ter grootte van hun legitieme portie toegekend. De erfgenamen hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard, en X heeft haar benoeming tot executeur aanvaard. In de tussenuitspraak die liefst 28 pagina's omvat, oordeelt de rechtbank o.m. dat conform verzoek van eisers opdracht wordt gegeven voor het opstellen van een rapport over de waarde van tot de nalatenschap behorende aandelen. De omvang van de nalatenschap en daarmee de grootte van de legaten kan dan ook nog niet worden bepaald. Wel stelt de rechtbank alvast de waarde van veel nalatenschapsbestanddelen vast. Interessant zijn met name de primaire stellingen van eisers. Zo menen eisers dat de rechtbank op grond van artikel 4:131 lid 1 BW voor recht zou moeten verklaren dat de erfstelling van X is vervallen. Ook stellen zij dat als die verklaring voor recht wordt gegeven, de rechtbank op grond van artikel 4:123 BW verder voor recht verklaart dat de voorwaarden voor niet-opeisbaarheid van de aan hen toegekende legaten zijn vervallen zodat de legaten opeisbaar zijn geworden. Het draait daarbij om de clausule: 'De legaten van [eisers] zijn schulden van de nalatenschap. De uitkering en opeisbaarheid zijn evenwel (deels) afhankelijk van het leven en vermogen van mijn echtgenote. Voor zover deze legaten niet ten laste van haar verkrijgingen/erfdeel kunnen worden voldaan, dient zij de schulden uit hoofde van deze legaten voor haar rekening te nemen en deze schulden als zodanig voor te schieten.' De rechtbank volgt eisers niet in hun betoog dat deze clausule gelezen moet worden als een last (die X door haar beneficiaire aanvaarding van de nalatenschap en haar kleine erfdeel) niet kan nakomen. Niet alleen zijn eisers als vermeende lastbevoorreedden geen onmiddellijk belanghebbenden die vervallenverklaring zouden kunnen vorderen, maar ook is geen sprake van een last. Een last is immers een verplichting die niet bestaat uit de uitvoering van een legaat. De bepaling waarop eisers wijzen, maakt duidelijk dat het hier nu juist wél gaat om de uitvoering van een legaat. Op grond van deze

bepaling moet X de legaten immers voor haar rekening nemen. Als eisers in hun stelling zouden worden gevolgd, zou X bovendien slechts doordat zij beneficiair heeft aanvaard niet hebben voldaan aan een last. Hiermee zou haar vrijheid om de nalatenschap op deze manier te aanvaarden worden beperkt. Ook is eisers stelling dat hun verhaalspositie door de beneficiaire aanvaarding is verslechterd, niet juist. De geldlegaten zijn pas opeisbaar bij overlijden van X. Om die niet-opeisbaarheid mogelijk te maken is mede gelet op het bepaalde in artikel 4:82 BW, bepaald dat zij ten laste van X komen en is tevens bepaald dat voor zover de legaten niet uit de verkrijgingen van X zouden kunnen worden voldaan, zij ten laste van haar komen en als zodanig een schuld in haar vermogen zijn. De rechtbank stelt vast dat in het testament is aangesloten bij dat wat in artikel 4:87 lid 5 BW over de opeisbaarheid van de legitieme portie is bepaald. Als een legitimaris zijn legitieme portie tegenover de langstlevende echtgenoot niet kan opeisen voor een bepaalde termijn of diens overlijden, is de langstlevende op grond van dit artikel met zijn gehele vermogen aansprakelijk, zelfs al aanvaardt hij of zij beneficiair. Als eisers een beroep hadden gedaan op hun legitieme portie (en niet de legaten al hadden aanvaard), zou X op grond van de wet met haar privévermogen aansprakelijk zijn geweest. Uit het testament (en de toelichting van de notaris) leidt de rechtbank af dat het de bedoeling van erflater was om met deze legaten aan te sluiten bij de bepalingen in de wet over de legitieme portie. De rechtbank zal in het eindvonnis daarom voor recht verklaren dat eisers hun legaten te zijner tijd kunnen verhalen op het privévermogen van X. Maar dat zal niet nu al het geval zijn: op grond van het testament kan dit namelijk pas als zij is overleden. Zie ook de beslissing onder ECLI:NL:RBMNE:2024:434, ERF 2024-0071.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 31-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:354

Zaaknummer: C/16/549966 / HA ZA 22-668

Rechters: A.F. Hermans, R.W.J. van Veen en D. Wachter

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hypotheekhouder mag niet overgaan tot veiling van woning waarvan woonrecht is gelegateerd, o.m. omdat opeisbaarheid verschilt van het daadwerkelijk opeisen van een lening.

Tussen erflaters erfgenamen en diens partner X is in geschil wie de kosten moet voldoen van de woning waarvan het woonrecht aan de partner is gelegateerd. Hierdoor is een achterstand ontstaan in de hypotheeklasten en heeft de hypotheekhouder de veiling van de woning aangezegd. De voorzieningenrechter heeft de hypotheekhouder (in een eerste kortgedingprocedure) verboden over te gaan tot veiling. Hiertegen is geen hoger beroep ingesteld, zodat dit oordeel in kracht van gewijsde is gegaan. Daarna heeft notaris X de hypotheekhouder bericht dat de akte houdende afgifte van het gelegateerde woonrecht op korte termijn zou worden gepasseerd en dat de hypotheekhouder wordt verzocht daarvoor toestemming te verlenen. Die toestemming wordt niet verleend en enkele maanden later ontvangt X bericht dat de woning zal worden geveild. X vordert in onderhavige (tweede) kortgedingprocedure intrekking van de veiling. De hypotheekhouder voert kort en goed aan dat X geen spoedeisend belang heeft en X zonder recht of titel in de woning verblijft (de toestemming afgifte legaat is immers geweigerd).

In dit tweede kort geding overweegt de voorzieningenrechter dat een vonnis in kort geding (te weten i.c. de eerste kortgedingprocedure) geen gezag van gewijsde heeft zodat partijen niet gebonden zijn aan de voorlopige oordelen en beslissingen in dat kort geding. Het staat hun dus vrij om hetzelfde geschil in kort geding opnieuw voor te leggen en de voorzieningenrechter kan daarover een andersluidend oordeel geven dan in het eerste vonnis. Voor een andersluidend oordeel ziet de voorzieningenrechter echter geen reden. De omstandigheden zijn sinds het eerste kort geding immers niet gewijzigd: de erfgenamen hebben weliswaar een achterstand laten ontstaan in de betalingsverplichtingen, maar het aanbod dat X heeft gedaan vóórdat de lening is opgezegd (te weten om de achterstand in de rentetermijnen en de toekomstige rentetermijnen voor haar rekening te nemen) geldt nog steeds. Ook heeft X nog steeds belang bij het behoud van de woonruimte. De voorzieningenrechter ziet dan ook niet in op grond waarvan de hypotheekhouder nadat hem de veiling is verboden, opnieuw probeert tot veilen van de woning over te gaan. De

hypotheekhouder stelt dat het vonnis van de vorige voorzieningenrechter gebaseerd was op een aantal aannames (het legaat zou zijn afgegeven, de nalatenschap zou zuiver zijn aanvaard en de lening zou zijn overgegaan op de erfgenamen) die volgens de hypotheekhouder kennelijk onjuist zijn. Toch ziet de voorzieningenrechter geen reden om anders te oordelen dan in de eerste procedure is gedaan. Zo overweegt de voorzieningenrechter dat de erfgenamen als opvolger onder algemene titel van rechtswege de positie van erflater voortzetten, en dat de stelling van de hypotheekhouder dat afgifte van het woonrecht niet mogelijk was omdat hem daarvoor krachtens de hypotheekakte vereiste toestemming ontbrak, niet opgaat. Ook wijst de voorzieningenrechter de hypotheekhouder erop dat opeisbaarheid en daadwerkelijk opeisen van de lening twee verschillende zaken zijn.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 07-12-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2023:5480

Zaaknummer: C/19/145779/KG ZA 23-134

Rechters: A. van der Meer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een langlopende nalatenschap benoemt het hof in het kader van de verdeling dezelfde deskundigen die ook in 2019 in dezelfde nalatenschap de goederen hebben gewaardeerd, en bepaalt het hof ook dat daarbij dezelfde grondslagen moeten worden gehanteerd.

In een reeds langlopend geschil over de verdeling van een nalatenschap waartoe diverse landgoederen behoren, volgt het hof het voorstel van partijen om dezelfde deskundigen te benoemen die reeds eerder (in 2019) een taxatie hebben verricht. Zij moeten op basis van het destijds gemaakte deskundigenrapport de huidige marktwaarde van de onroerende zaken bepalen. Het hof volgt partijen ook in hun voorstel dat die taxatie wordt verricht op basis van dezelfde grondslagen als die waarop het eerdere rapport was gebaseerd.

Het hof volgt een van partijen niet in haar aanvullend voorstel dat de deskundigen in hun taxatie tevens het aspect betrekken dat als gevolg van fiscale regelgeving en marktontwikkelingen, landgoederen voor de eigenaren een hogere waarde hebben dan de waarde in het economisch verkeer. Het hof overweegt hierover dat het bij de verdeling gaat om de marktwaarde die de landgoederen hebben op het tijdstip van de verdeling. In die marktwaarde zijn alle omstandigheden verdisconteerd die in de markt de waarde van de landgoederen bepalen. (Fiscale) voordelen die aan de eigendom van land zijn verbonden en niet al van invloed zijn geweest op de marktwaarde van het land, dienen daarbij in beginsel buiten beschouwing te blijven. Voordelen die voortvloeien uit de wijze waarop een eigenaar zijn (land)eigendom beheert en exploiteert, betreffen toekomstige omstandigheden waar in het kader van een verdeling in beginsel niet op vooruitgelopen kan worden. Bijzondere omstandigheden waarom dat in dit geval anders zou zijn, zijn niet aangevoerd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-01-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:533

Zaaknummer: 200.312.251/01

Rechters: O.E. Mulder, L. van Dijk en R.E. Brinkman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het enkele feit dat een versterferfgenaam op instigatie van een persoon die wegens oplichting van erflater is veroordeeld, de geldigheid van erflaters testament aanvecht, brengt niet met zich dat deze versterferfgenaam niet-ontvankelijk is in die laatste procedure.

Het betreft een tussenuitspraak uit 2022 die in januari 2024 is gepubliceerd. Erflater X is in 2016 overleden zonder achterlating van afstammelingen, broers/zussen of ouders. In 2013 heeft X geïntimeerde Y ontmoet en is Y voor X gaan zorgen in wat zij als een vader-dochterrelatie omschrijft. De sinds 2015 in een verzorgingshuis A verblijvende X heeft Y enkele maanden voor zijn overlijden, tot enig erfgenaam benoemd. Y was ook bewindvoerder over het vermogen van X en diens mentor. Bewind en mentorschap zijn op verzoek van A ingesteld. Met machtiging van de kantonrechter heeft Y als bewindvoester onroerend goed van X vervreemd. Na een daartoe strekkend bericht te hebben ontvangen, heeft de kantonrechter geconstateerd dat er onregelmatigheden zijn opgetreden bij die transacties en dat zich mogelijk onregelmatigheden hebben voorgedaan met betrekking tot het opstellen van een wilsbeschikking van X. De kantonrechter heeft Y hangende het onderzoek naar die onregelmatigheden geschorst als bewindvoerder en mentor. In 2017 heeft appellant Z [een neef van erflater] Y gedagvaard en nietigverklaring gevorderd van het laatste testament van X, o.m. wegens feitelijke wilsonbekwaamheid van X ten tijde van het opmaken van het testament. In 2020 heeft de rechtbank die vordering afgewezen. In 2021 is een andere procedure door de rechtbank vastgesteld dat Y door bij de onroerendgoedtransacties betrokken partijen is misleid. Deze partijen [de oplichters] zijn veroordeeld om aan Y een schadevergoeding te betalen. In onderhavige procedure vordert Z dat de uiterste wilsbeschikking van X alsnog nietig wordt verklaard. Y stelt dat neef Z (die al decennia geen contact meer had met X) gemene zaak maakt met de oplichters en zich voor hun karretje laat spannen. Het stuitende karakter van onderhavige procedure en de zeer bijzondere omstandigheden van dit geval maken dat het volgens Y (naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid) onaanvaardbaar is dat Z en zijn familie erven van X (hetgeen bij nietigverklaring van de uiterste wilsbeschikking het geval is). Het hof ziet geen aanleiding Z vanwege deze feiten en omstandigheden niet-ontvankelijk te verklaren in zijn rechtsvorderingen of zijn vorderingen af te wijzen. Het klopt dat een van de oplichters [Q] strafrechtelijk is veroordeeld

voor oplichting en valsheid in geschrifte jegens de bewindvoerder van de erflater. Het is ook Q die Z ertoe heeft gebracht deze procedure te voeren, waarbij Q zelfs optrad als gevolmachtigde van Z en de kosten van de procedure betaalde. Maar betekent dat nu ook dat Z niet deugt en dat zijn gedrag zo stuitend is voor het rechtsgevoel dat hij in rechte geen gehoor mag vinden? Het hof vindt van niet. Eenieder heeft recht tot toegang tot de rechter. Z heeft als erfgenaam bij versterf van erflater belang bij zijn rechtsvorderingen. Van stuitend gedrag van Z jegens erflater of zelfs onwaardigheid (artikel 4:3 BW) is niet gebleken. Dat Z en erflater sinds mensenheugenis geen contact meer met elkaar hadden, maakt zulk gedrag ook praktisch onmogelijk. Dat ontbreken van contact is geen stuitend gedrag of nalaten dat maakt dat Z geen erfgenaam van erflater kan zijn. Vanwege de rol van Q bij de verkoop is het ongelukkig te noemen dat juist deze Q, Z heeft opgezocht en namens hem als zijn gevolmachtigde onderhavige procedure is begonnen. Dat maakt Z nog geen handlangster van Q. Z heeft al in een vroeg stadium van de procedure onderkend dat sprake is van belangenverstrengeling en afscheid genomen van Q. Vervolgens oordeelt het hof dat de vermeende erfgenamen bij versterf moeten worden opgeroepen en dat de deskundigen moeten worden gehoord over de door hen opgestelde rapporten alvorens een oordeel kan volgen over de bekwaamheid van X op het tijdstip van testen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-10-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:8663

Zaaknummer: 200.292.520

Rechters: J.H. Lieber, R.A. Dozy en J.U.M. van der Werff

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mede omdat zij een vergoeding kreeg uit het PGB-budget van erflater was bij de overboekingen aan de mantelzorger geen sprake van het voldoen aan een natuurlijke verbintenis en zijn deze onverschuldigd gedaan.

Eisers zijn de gezamenlijke kinderen van de 2021 overleden erflater A. Gedaagde B heeft van 2005 tot het overlijden van A aan hem mantelzorg verleend. B kreeg hiervoor een vergoeding uit het PGB van A. De procedure ziet op de vraag naar het karakter van diverse overboekingen (totaal circa € 35.000) van erflaters rekening aan B. Volgens eisers was sprake van onverschuldigde betaling c.q. ongerechtvaardigde verrijking. De rechtbank constateert dat B onvoldoende heeft weersproken dat onverschuldigd is betaald en volgt B niet in haar stelling dat een geldlening aan de overboekingen ten grondslag lag. Daarvoor zijn mede relevant het ontbreken van aflossingen e.a. en de omschrijvingen (sparen of op spaarrekening zetten) bij diverse overboekingen. Het subsidiaire verweer van B dat sprake was van schenkingen vindt de rechtbank innerlijk tegenstrijdig met het primaire verweer. Over schenkingen is nimmer niets vastgelegd, en er is ook geen aangifte erfbelasting gedaan. De omstandigheid dat B sinds 2005 bevriend was met erflater en als mantelverzorgster heeft opgetreden, kan naar het oordeel van de rechtbank niet als een objectieve aanwijzing worden gezien voor het bestaan van een natuurlijke verbintenis. Temeer nu B uit PGB-gelden van erflater werd betaald, en uit de verstrekte zorg zo bezien geen dringende morele verplichting kan voortvloeien om een aanzienlijk deel van zijn vermogen aan haar te schenken. Dat erflater geen contact had met zijn kinderen, maakt dat oordeel niet anders.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 22-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:278

Zaaknummer: Co3.315465/HA ZA 23-120

Rechters: I.R.A. Timmermans-Vermeer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering tot afgifte stukken teneinde omvang niet-opeisbare vorderingen te kunnen vaststellen wordt toegewezen.

In deze verstekzaak wordt gedaagde X [de tweede echtgenoot van erflaatster] in rechte betrokken door de twee kinderen uit erflaatsters eerste huwelijk. Sinds het overlijden van hun moeder in 2018 hebben eisers tevergeefs stukken opgevraagd teneinde de omvang van hun niet-opeisbare vorderingen vast te kunnen stellen. X heeft daar slechts gedeeltelijk aan voldaan. De voorzieningenrechter is van oordeel dat eisers voldoende spoedeisend belang hebben bij de vordering. Inmiddels zijn vijf jaren verstreken na het overlijden van erflaatster en ondanks uitgebreide correspondentie met X hebben eisers de gevraagde stukken niet ontvangen. De voorzieningenrechter meldt dat als een vordering niet onrechtmatig of ongegrond voorkomt, deze in beginsel zal worden toegewezen. Vervolgens oordeelt de voorzieningenrechter over de gevorderde afgifte van de boedelbeschrijving. Dit wordt afgewezen aangezien een boedelbeschrijving die nog moet worden opgemaakt, niet kan worden opgevraagd. Met uitzondering van een taxatierapport van de woning wordt het verzoek tot afgifte van de overige stukken (de hypotheekstukken, de banksaldi, de IB-aangiften, overzicht van andere vermogensbestanddelen, aangifte en aanslag erfbelasting, polis uitvaart en/of levensverzekering en factuur van de uitvaart) toegewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 24-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:412

Zaaknummer: C/08/305762 / KG ZA 23-254

Rechters: A. Smedes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De financieel adviseur van erflaatster, die in eerste aanleg tot een betaling aan haar erfgenamen is veroordeeld, krijgt gelegenheid zich over een aantal kwesties uit te laten.

Deze uitspraak is een tussenuitspraak in een geschil tussen de financieel adviseur [appellante] van de in 2018 overleden erflaatster en de executeur in haar nalatenschap. In eerste aanleg heeft de rechtbank geoordeeld dat de adviseur circa € 300.000 aan de erven moet overboeken. Reden is dat erflaatster bij leven bedragen heeft overgemaakt naar haar financieel adviseur. Die adviseur heeft dit geld ondergebracht in een fonds, met de bedoeling er een zeker rendement mee te behalen. In juli 2019 heeft de adviseur aan de erven aangekondigd dat het bedrag uit het fonds medio oktober 2019 naar hen zou worden overgemaakt. Hieraan is geen gevolg gegeven. In de uitspraak krijgt de adviseur de kans om zich uit te laten over o.m. herstel van een dagvaardingsgebrek en verrekening van openstaande facturen waarna de executeur de gelegenheid krijgt hierop te reageren.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-01-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:160

Zaaknummer: 200.304.049/01

Rechters: P.J. van Eekeren, M.M.M. Tillema en A.C. van Schaick

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beneficiair aanvaardende erfgename is niet-ontvankelijk omdat zij procedeert in nalatenschap zonder de medewerking van de andere vereffenaar of machtiging kantonrechter.

In 2017 is de erflaatster A, de moeder van eiseres X overleden. A was op dat tijdstip op huwelijkse voorwaarden inhoudend uitsluiting van iedere huwelijksgemeenschap gehuwd met B, de vader van gedaagde Y. B is in 2018 overleden. A heeft in 2016 over haar nalatenschap beschikt; X en haar broer, de heer Z, zijn haar erfgenamen. Z is in 2022 overleden en heeft een stichting tot enig erfgenaam benoemd. X heeft de nalatenschap van A beneficiair aanvaard. X vordert o.m. dat de rechtbank voor recht verklaart dat gedaagde Y aansprakelijk is voor het tekort in de nalatenschap van A en onrechtmatig heeft gehandeld door onttrekkingen uit die nalatenschap. Y stelt dat X niet-ontvankelijk moet worden verklaard. De rechtbank gaat hierin mee omdat de vordering van X ziet op de aansprakelijkheid voor het tekort in de boedel. De rechtbank leest hierin dat X procedeert in haar hoedanigheid als vereffenaar. Daarmee komt de vraag op of X de vordering namens de nalatenschap van erflaatster kan instellen. Er is sprake van een beneficiair aanvaarde nalatenschap. Artikel 4:195 BW bepaalt dat in dat geval alle erfgenamen gezamenlijk – en dat zijn X en de stichting – vereffenaar zijn. Het vorderen van betaling van gelden aan de nalatenschap behoort tot de taak van de vereffenaars. Volgens artikel 4:198 BW oefenen de erfgenamen hun bevoegdheden als vereffenaar tezamen uit, tenzij de kantonrechter anders bepaalt. Gesteld noch gebleken is dat X machtiging van de kantonrechter heeft om de onderhavige vordering zelfstandig namens de nalatenschap in te stellen. Sterker nog: volgens X heeft de stichting telefonisch medegedeeld dat zij niet wil interveniëren in onderhavige procedure, ook niet als belanghebbende.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 05-07-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:6350

Zaaknummer: C/15/334504 / HA ZA 22-733

Rechters: J.H. Gisolf

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door vereffenaar gevorderde ontruiming nalatenschapswoning wordt toegewezen.

In de nalatenschappen van erflater en erflaatster is X door de rechtbank tot vereffenaar benoemd. Tot de nalatenschappen behoort een woning waarin gedaagde langere tijd heeft verbleven. In 2023 hebben X en gedaagde in een vaststellingsovereenkomst vastgelegd dat gedaagde de woning verlaat. De daarvoor afgesproken termijn is diverse keren uitgesteld teneinde gedaagde de gelegenheid te bieden andere woonruimte te vinden. De door X gevorderde ontruiming wordt toegewezen, mede nu gedaagde vervangende woonruimte heeft.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 25-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:438

Zaaknummer: C/08/305910 / KG ZA 23-256

Rechters: A. Smedes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Man en vrouw verschillen van mening of hun kind moet worden begraven of gecremeerd; de voorzieningenrechter verbiedt de geplande crematie.

Uit de relatie van A en B is kind X geboren. Man A heeft X erkend, maar was niet belast met het gezag over haar. Vrouw B zit in voorlopige hechtenis omdat zij wordt verdacht betrokken te zijn bij het overlijden van X. A en B verschillen van mening of X moet worden begraven, dan wel gecremeerd. X was op het tijdstip van haar overlijden 1 jaar oud waardoor haar wens of vermoedelijke wens niet kan worden vastgesteld. Indien die wens niet kan worden achterhaald, ontbreekt hiervoor in de Wet op de lijkbezorging (Wlb) een wettelijke regeling. Uit jurisprudentie volgt dat de nabestaanden dan daarover een beslissing mogen nemen. De wet geeft echter geen duidelijke omschrijving wie als nabestaande wordt aangemerkt. Er kan aangesloten worden bij de Wlb of de Wet op de orgaandonatie. Uit deze wetten volgt dat bij minderjarige kinderen geldt dat de ouders die de ouderlijke macht uitoefenen als nabestaanden worden aangemerkt. Ter zitting heeft B gezegd dat zij A heeft gevraagd om ervoor te zorgen dat hij samen met haar met het gezag over de kinderen werd belast. Daarom merkt de voorzieningenrechter A en B aan als nabestaanden die mogen beslissen over de lijkbezorging. A wil X begraven zodat hij een plek heeft om te verwerken en te rouwen. B heeft in 2020 ook een kind verloren; dat kind is gecremeerd. Om die reden wil zij ook graag X laten cremeren, zodat haar beide kinderen samen kunnen zijn. Ook is B bang dat door het begraven van X er meer strijd tussen partijen zal ontstaan. Zij wil dat de as van X verdeeld wordt zodat beide families los van elkaar om haar kunnen rouwen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het belang van A zwaarder weegt dan het belang van B. B heeft niet betwist dat zij verantwoordelijk is voor de dood van X. Met haar handelen heeft B partijen in deze positie gebracht. Een crematie is onomkeerbaar. A heeft onderbouwd dat het voor zijn rouwproces van het allergrootste belang is dat X begraven wordt. Daarnaast heeft A ter zitting aangevoerd dat B mag kiezen waar X begraven wordt, zodat dit geen strijd zal opleveren tussen de beide families. De voorzieningenrechter wijst de vordering van A toe en verbiedt de geplande crematie.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 26-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:361

Zaaknummer: 569366

Rechters: M. Weistra

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek van beneficiair aanvaardende erfgenamen/vereffenaars in positieve nalatenschap om geen boedelbeschrijving ter inzage te hoeven leggen wordt toegewezen; ook hoeft geen ontheffing te worden verleend van verplichtingen uit hoofde van de 'zware' vereffening.

De vier erfgenamen van een nalatenschap hebben deze beneficiair aanvaard. Zij verzoeken op grond van artikel 4:211 lid 4 BW te worden ontheven van de verplichting om de boedelbeschrijving ter inzage te leggen. Ook verzoeken zij om te worden ontheven van de verplichtingen om de schuldeisers op te roepen, een lijst van de vorderingen en de rekening en verantwoording neer te leggen. Omdat uit de overgelegde boedelbeschrijving volgt dat de nalatenschap solvabel is en prompte voldoening van de schuldeisers te verwachten is, wordt ontheffing verleend van de plicht om deze ter inzage neer te leggen. Naar aanleiding van de overgelegde boedelbeschrijving en de toelichting daarop ziet de kantonrechter geen aanleiding om de zware vereffening als bedoeld in artikel 4:221 van het Burgerlijk Wetboek op te leggen. Aangezien de overige genoemde verplichtingen waarvan ontheffing wordt verzocht, niet worden opgelegd, kan daar ook geen ontheffing van worden verleend.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 03-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:33

Zaaknummer: 10776008 OV VERZ 23-6195 (E)

Rechters: J.A.J. van den Boom

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zoon die al bijna 50 jaar in door zijn vader gehuurde woning verblijft, moet deze op vordering van de verhuurder na vaders overlijden ontruimen.

Als zijn vader op 96-jarige leeftijd overlijdt, woont diens 60-jarige zoon al bijna 50 jaar met vader in de door deze laatste gehuurde woning. Volgens de zoon is het beroep door de verhuurder op overschrijding van de termijn van artikel 7:268 lid 2 BW naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Reden waarom de gevorderde ontruiming moet worden afgewezen. Het hof verwerpt het betoog van de zoon dat er tussen hem en de verhuurder een vormvrije huurovereenkomst tot stand is gekomen. Zolang vader leefde, was deze immers de huurder. Vaststaat verder dat de zoon nimmer een verzoek heeft gedaan om medehuurder te worden. In eerste aanleg oordeelde de kantonrechter dat de zoon onvoldoende concreet heeft onderbouwd dat er aanleiding bestaat om een uitzondering te maken op de dwingendrechtelijke termijn van artikel 7:268 BW. Dit brengt mee dat de zoon zonder recht of titel in de woning verblijft. Het hof verwerpt het betoog van de zoon dat de verhuurder al voor het verstrijken van de zesmaandstermijn op de hoogte was van het overlijden van vader en dat de verhuurder gehouden was om hem te informeren over de gevolgen van dit overlijden voor zijn woonrechten. Bovendien heeft de zoon nagelaten om de verhuurder tijdig/direct te informeren over het overlijden. Daarmee heeft de zoon (zelf) de verhuurder de mogelijkheid ontnomen om hem binnen de zesmaandstermijn te informeren over de gevolgen van het overlijden van vader. Daar komt bij dat artikel 7:268 lid 2 BW het initiatief om te komen tot een voortzetting van de huurovereenkomst na het overlijden van de huurder, legt bij de persoon die de huurovereenkomst wil voortzetten. Het ligt dus in beginsel op de weg van de in de woning achterblijvende persoon zelf om tijdig actie te ondernemen om de positie van de overleden huurder te mogen overnemen. De achterblijvende persoon mag niet zomaar aannemen dat hij de huurovereenkomst die de overledene met de verhuurder had, automatisch als huurder kan voortzetten. De door de zoon gestelde medische gronden acht het hof onvoldoende als belemmering om tijdig een vordering tot huurvoortzetting in te kunnen dienen. Ook is het bestaan van een duurzame gemeenschappelijke huishouding onvoldoende onderbouwd en vertoont de betaling van de huurtermijnen sinds het overlijden van vader een grillig patroon.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-01-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:91

Zaaknummer: 200.335.477_01

Rechters: I.B.N. Keizer, M.G.W.M. Stienissen en C.B.M. Scholten van Aschat

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een in kracht van gewijsde gegane uitspraak is geoordeeld dat een woning niet tot de nalatenschap behoort. Die eerdere uitspraak staat in de weg aan een nieuwe procedure over vermeende overbedeling omdat de (waarde) van die woning tot de nalatenschap zou behoren.

Tussen appellant/broer X en geïntimeerde/zus Y zijn in het verleden diverse procedures gevoerd over de afwikkeling van de nalatenschap van hun moeder. Zus Y werd daarbij bijgestaan door haar advocaat, geïntimeerde Q. In die procedures is zowel in eerste aanleg als in appèl geoordeeld dat het ouderlijk huis niet tot de nalatenschap van moeder behoorde. Die woning was tijdens leven in economische zin overgedragen aan Y waarna zij na moeders overlijden krachtens een verticale OBV de juridische eigendom daarvan verkreeg. X kan zich niet met dit oordeel verenigen, maar stelt geen cassatie in. Vervolgens heeft X tegen Q een klacht ingediend bij de Raad van Discipline, die op alle onderdelen ongegrond is verklaard. In onderhavige procedure stelt X dat Y door de OBV is overbedeeld en dat hij als erfgenaam van moeder recht heeft op een deel van de economische waarde van de woning. Aan de vordering heeft X ten grondslag gelegd dat Y de woning uit hoofde van de testamentaire ouderlijke boedelverdeling en aldus krachtens erfrecht in eigendom heeft verkregen. Gevolg is dat sprake is van overbedeling van Y en dat X als erfgenaam van erflaatster recht heeft op betaling door Y van een bedrag gelijk aan 1/3e van de economische waarde van de woning. In dit verband benadrukt X dat de nieuwe/onderhavige vordering niet ziet op de economische eigendom van de woning (waarover eerder is geprocedeerd). Volgens X is Y niet door aankoop van de woning eigenaar geworden, maar krachtens erfrecht als gevolg van de ouderlijke boedelverdeling, zoals bepaald in het testament van erflaatster. Dat laatste is de rechtsbetrekking waar nu een oordeel over wordt gevraagd. Hierover is – zo X – in de eerdere procedures geen oordeel gegeven, zodat het oordeel van het hof dienaangaande geen beslissing is in de zin van artikel 236 Rv en evenmin bindende kracht heeft in de huidige procedure. Ook stelt X dat Y en Q bewust en stelselmatig de waarheidsplicht van artikel 21 Rv hebben geschonden en daarmee onrechtmatig hebben gehandeld jegens X in de zin van artikel 6:162 BW. Net als in eerste aanleg oordeelt ook het hof dat reeds in de eerdere procedures een oordeel is geveld dat de woning geen onderdeel uitmaakt van moeders nalatenschap en daarmee dus ook dat er geen grondslag is voor de door X gestelde vordering

uit hoofde van overbedeling en dat het oordeel in de eerdere procedures kracht van gewijsde heeft. Hoewel daar geen expliciete overwegingen aan werden gewijd, geldt dat volgens het hof ook voor de vermeende schending van de waarheidsplicht. Ter onderbouwing van zijn oordeel gaat het hof in op de werking en strekking van de artikelen 236 lid 1, 23, 32 en 399 Rv en hetgeen waarover in de eerdere procedures is geoordeeld.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-01-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:83

Zaaknummer: 200.316.171_01

Rechters: M.E. Smorenburg, J.J.M. Van Lanen en G. Megchelsen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De (re)conventionele vorderingen zijn niet ingesteld tegen de executeur zodat partijen niet-ontvankelijk worden verklaard.

Onderhavige procedure speelt tussen de enig erfgenaam [eiseres] van erflater en gedaagden [eisers in reconventie] die goederen uit de nalatenschap hebben gekocht nadat deze door de executeur (conform de in het testament opgenomen aanbiedingsregeling) aan hen waren aangeboden. De rechtbank constateert dat partijen niet-ontvankelijk zijn in hun (re)conventionele vorderingen omdat artikel 4:145 lid 2 BW bepaalt dat de executeur gedurende zijn beheer bij de vervulling van zijn taak de erfgenamen in en buiten rechte vertegenwoordigt. De benoeming van een executeur heeft privaatieve werking, dat wil zeggen dat de executeur met uitsluiting van de erfgenamen beheersbevoegdheid toekomt en dat een erfgenaam gedurende het beheer van de executeur in beginsel beschikkingsonbevoegd is, waaronder ook onbevoegd om zelfstandig in rechte op te treden. De vorderingen in conventie zien uitsluitend op goederen van de nalatenschap van erflater. Aangezien in de nalatenschap een executeur is benoemd en zijn taak (nog) niet is geëindigd, heeft eiseres in conventie als erfgenaam geen procesbevoegdheid: alleen de executeur is op grond van artikel 4:145 BW exclusief bevoegd. Ook de vordering van eisers in reconventie heeft betrekking op de goederen van de nalatenschap zodat deze vordering niet tegen verweerster in reconventie, maar tegen de executeur had moeten worden ingesteld.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 24-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:320

Zaaknummer: C/02/403803 HA ZA 22-627 (E)

Rechters: C.T.M. Luijks

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij de beoordeling of overboekingen door ouders aan een kind voor de legitieme portie in aanmerking te nemen giften zijn, maakt de rechtbank onderscheid tussen niet ronde bedragen onder de € 100 en andere bedragen.

Partijen zijn zussen en verschillen van mening over de omvang van de legitimaire massa in de nalatenschappen van hun vader en moeder. Partijen zijn bij de berekening van de legitieme porties van beiden uitgegaan van breukdelen die gelden volgens het 'oude' erfrecht en zijn bij de berekening van de legitimaire massa uitgegaan van het huidige erfrecht. Nu deze uitgangspunten kennelijk niet in geschil zijn, gaat de rechtbank bij de beoordeling van het geschil eveneens daarvan uit. Partijen zijn vooral verdeeld over de hoogte van het bedrag dat gedaagde van de ouders heeft ontvangen als in aanmerking te nemen giften. Gedaagde stelt dat niet alle overboekingen aan haar als giften moeten worden beschouwd. De ouders hebben haar in 2018 en 2019 € 3.000 geschonken, verder niets. Zij stelt als mantelzorger inkopen voor vader en moeder te hebben gedaan. Niet in geschil is dat gedaagde niet over een bankpas van vader en/of moeder beschikte. Uitgangspunt is dan ook dat vader en moeder zelf hun financiën regelden. Dat betekent dat gedaagde geen rekening en verantwoording hoeft af te leggen over de mutaties op de rekeningen van vader en moeder. Dat neemt niet weg dat bedragen die vader en moeder aan gedaagde hebben voldaan bij de berekening van de legitieme portie van eiseres in aanmerking moeten worden genomen voor zover niet is gebleken dat die bedragen vergoedingen zijn van door gedaagde voor vader en/of moeder gemaakte kosten en deze evenmin zijn te beschouwen als gebruikelijke giften die niet bovenmatig waren. Wat in de bankafschriften opvalt, is dat tot en met het eerste kwartaal van 2018 vooral wat kleinere, niet ronde bedragen zijn overgeboekt aan gedaagde, terwijl daarna ook grotere, ronde bedragen aan haar zijn overgemaakt. Gelet op de grootte en aard van de bedragen en de woonsituatie van de ouders gaat de rechtbank ervan uit dat de tot en met het eerste kwartaal van 2018 overgeboekte, niet ronde bedragen onder de € 100 én de hogere bedragen waarbij een beschrijving van kosten is vermeld, vergoedingen zijn van door gedaagde gemaakte kosten ten behoeve van vader en moeder. Van de overige aan gedaagde overgeboekte bedragen (hoger dan € 100 en zonder omschrijving) gaat de rechtbank ervan uit dat het giften aan gedaagde zijn omdat daarvan onvoldoende is gebleken dat het

onkostenvergoedingen zijn.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 31-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:404

Zaaknummer: 421586

Rechters: M.M.K.J. Steketee

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een geschil over de wils(on)bekwaamheid van erflaatster geeft het hof o.m. voorbeelden van beschikkingen die ingewikkeld kunnen zijn, en laat toe tot het leveren van bewijs.

In geschil is de feitelijke wilsbekwaamheid van erflaatster op het tijdstip van het opmaken van haar laatste uiterste wilsbeschikking. Het hof gaat in op het karakter van de uiterste wilsbeschikking als eenzijdige ongerichte rechtshandeling en het gegeven dat in geval van het ontbreken van de daarvoor vereiste wil, de uiterste wilsbeschikking nietig is. Daarmee is volgens het hof niet gezegd dat wie aan een geestelijke stoornis lijdt, nooit een uiterste wilsbeschikking kan maken. Dit zal mede afhangen van de ernst van die stoornis en de ingewikkeldheid van de desbetreffende wilsbeschikking. Hoe zwaarder de geestesstoornis, hoe ingrijpender de beslissing en hoe zwaarwegender de belangen, des te hoger zijn de eisen die aan een redelijke waardering mogen worden gesteld. Bij de beoordeling of erflaatster haar wil kon bepalen is eveneens relevant of de inhoudelijke bepalingen van het testament complex zijn of niet. Het aanwijzen van een erfgenaam of het vermaken van een goed aan iemand die erflaatster goed kent, acht het hof niet complex. Dat erflaatster niet zou kunnen overzien wat de taak is van de executeur acht het hof niet relevant, aangezien ook mensen die niet lijden aan een vorm van dementie veelal geen beeld hebben van de taak van de executeur. Niet vereist is dat erflaatster toentertijd een volledig overzicht had van alle juridische finesses van haar uiterste wilsbeschikking. Ter beantwoording van de vraag of het testament in dit specifieke geval nietig is, is met name relevant of erflaatster op het moment van het passeren van haar testament gezien haar geestestoestand kon begrijpen dat zij haar woonhuis legateerde en haar broers en haar zuster benoemde tot haar erfgenamen en waartoe dit voor ieder van de erfgenamen zou leiden. Als komt vast te staan dat erflaatster deze aspecten op dat moment kon overzien, zou daaruit de conclusie getrokken kunnen worden dat erflaatster ten tijde van het passeren van het testament in staat was haar wil te bepalen. De stelling van appellanten dat erflaatster leed aan een geestelijke stoornis waardoor zij de gevolgen van (de wijziging van) haar testament niet kon overzien, is onderbouwd met een aantal verklaringen van naasten van erflaatster en met een beoordeling van het medisch dossier van erflaatster door een arts. Geïntimeerde heeft de stellingen van appellanten gemotiveerd weersproken en een brief van de notaris overgelegd die gemotiveerd weergeeft dat hij het stappenplan

beoordeling wilsbekwaamheid heeft gevolgd. Anders dan de rechtbank is het hof van oordeel dat, gelet op de gemotiveerde stellingen van appellanten en de gemotiveerde betwisting door geïntimeerde, niet is komen vast te staan dat erflaatster ten tijde van het maken van de uiterste wil wilsbekwaam was en dat daarom bewijslevering noodzakelijk is. Het hof oordeelt dat op appellanten de bewijslast rust om te bewijzen dat erflaatster op het moment van het passeren van het testament vanwege haar mogelijke geestelijke stoornis de gevolgen van haar testament en de daarbij betrokken belangen niet kon overzien. Nu appellanten naar het oordeel van het hof hebben voldaan aan hun stelplicht en zij een voldoende specifiek bewijsaanbod hebben gedaan, laat het hof hen toe tot het leveren van bewijs. Wel gaat het hof, in elk geval in dit stadium van de procedure, niet over tot benoeming van een deskundige.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 29-08-2023

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2023:2703

Zaaknummer: 200.308.970/01

Rechters: E.A. Mink, J.M. van de Poll en A.A.F. Donders

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontbreken van een duurzame gemeenschappelijk huishouding en veroorzaakte overlast maken dat in kort geding gevorderde ontruiming door inwonend stiefkind van door overledene/stiefvader gehuurde woning wordt toegewezen.

Na het overlijden van de huurder van een in het senioren gedeelte van een complex gelegen woning, vordert de verhuurder in kort geding ontruiming daarvan door gedaagde die bij zijn stiefvader/huurder verbleef. De voorzieningenrechter stelt dat voorshands onvoldoende is komen vast te staan dat sprake is van een duurzame gemeenschappelijke huishouding. Gedaagde en stiefvader hebben maar zeer kort met z'n tweeën in de woning gewoond, per saldo slechts vier dagen. Hoewel die duur niet doorslaggevend is, heeft het stiefkind ook overigens niet aangetoond dat er sprake was van een duurzame huishouding. Ook de vereiste gemeenschappelijkheid staat volgens de voorzieningenrechter onvoldoende vast. Nu niet is voldaan aan artikel 7:268 lid 2 BW en het stiefkind/gedaagde overlast veroorzaakt, wordt de gevorderde ontruiming toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 30-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:421

Zaaknummer: C/03/325323 / KG ZA 23/452

Rechters: T.A.J.M. Provaas

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel over het opstellen van een testament is gesproken, kreeg de notaris geen opdracht om een testament op te maken zodat het niet opstellen daarvan niet nalatig of onrechtmatig was.

Het gemeenschappelijk hof wijst het verwijt af dat de notaris onrechtmatig heeft gehandeld door geen testament voor erflaatster op te maken. Niet gebleken is dat door of namens erflaatster aan de notaris de opdracht is gegeven om een testament op te maken. Vast staat wel dat erflaatster met de notaris over het maken van een testament heeft gesproken. Maar uit het enkele feit dat erflaatster met de notaris daarover heeft gesproken toen de notaris voor een andere zaak bij haar was (het opmaken van een volmacht voor de verkoop van een appartement), is nog geen opdracht tot het maken van een testament af te leiden. Ook de overige aangevoerde feiten en omstandigheden zijn daartoe onvoldoende. Dat erflaatster aan de notaris een handgeschreven lijstje heeft laten zien met daarop de namen van enkele personen is niet als een opdracht te beschouwen om een testament op te maken. Temeer daar dit blaadje niet aan de notaris is meegegeven maar op instigatie van erflaatster bij haar thuis is achtergebleven omdat zij naar haar zeggen er verder over wilde nadenken. Ook uit de omstandigheid dat een afrekening van de notaris iets vermeldt over een *fee* voor een testament, kan niet worden afgeleid dat een opdracht is gegeven, hooguit dat de notaris rekening hield met de mogelijkheid dat binnen afzienbare tijd een dergelijke opdracht gegeven zou worden.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 17-01-2024

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2024:13

Zaaknummer: SXM2022H00033

Rechters: E.A. Saleh, G.C.C. Lewin en C.J.H.G. Bronzwaer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Er is niet voldaan aan de in een tussenvonnis gegeven bewijsopdracht zodat de rechtbank constateert dat niet is gebleken dat erflater feitelijk wilsonbekwaam was; het verzoek tot het mogen leveren van nader bewijs wordt afgewezen.

In een geschil omtrent de wilsbekwaamheid van erflater is aan eiseressen bij eerder gewezen tussenvonnissen opgedragen om het bewijs daartoe te leveren. In de onderhavige beslissing oordeelt de rechtbank dat eiseressen niet hebben voldaan aan die bewijsopdracht. De overgelegde verklaring van een deskundige bevat geen conclusie ten aanzien van de bewijsopdracht zodat op basis van dit bewijs niet worden vastgesteld dat het testament van erflater onder invloed van een wilsgebrek tot stand is gekomen. Interessant is dat de deskundige in haar verklaring refereert aan een gesprek dat zij met een van de eiseressen heeft gehad en dat de rechtbank hierover opmerkt dat het haar ten zeerste bevreemdt dat de deskundige een gesprek met een van de partijen heeft gehad zonder de aanwezigheid van de andere partijen in deze procedure. In hoeverre dit gevolgen zou hebben gehad voor de waarde van de verklaring blijft buiten beschouwing, omdat de inhoud van de verklaring leidt tot het oordeel dat erflater wilsbekwaam was. Het verzoek van eiseressen om nader bewijs te mogen leveren wordt afgewezen: de beurt om bewijs te leveren is voorbij en dat geldt voor alle partijen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 07-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:669

Zaaknummer: C/08/285826 / HA ZA 22-326

Rechters: A. Smedes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partijen maken geen bezwaar tegen constatering dat rechtbank niet bevoegd is en stemmen in met voorstel om na verwijzing, dezelfde rechter, maar dan als kantonrechter te laten beslissen.

De in de zaak **ERF 2024-0046** aangehouden verzoeken worden doorverwezen naar de kamer voor kantonzaken van de rechtbank. Geen van partijen heeft bezwaar gemaakt tegen de constatering dat de rechtbank niet bevoegd was tot oordelen. Hetzelfde geldt voor het voorstel om dezelfde (rechtbank)rechter over de zaak te laten te beslissen, zij het dan in hoedanigheid van kantonrechter.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 19-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:282

Zaaknummer: C/02/410146 / HA RK 23-107 (E)

Rechters: N.E.J.M. Stoof

Wetsartikelen: